

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca stronie pozwanej, że nie wyznaczyła w pełni w ramach przeglądu stref zagrożenia przeprowadzonego w 2007 r tych stref, czego powinna dokonać zgodnie z art. 3 ust. 1 i 4 oraz z załącznikiem I do dyrektywy Rady 91/676/EWG.

Komisja zarzuca w szczególności władzom francuskim, że nie wyznaczyły 10 dodatkowych stref zagrożenia i nie przedstawiły żadnych szczegółowych informacji, które mogłyby uzasadnić tę bezznaczność.

(¹) Dz.U. L 375, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-197/12)

(2012/C 217/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dintilhac i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie uzależniając zwolnienia do podatku VAT dotyczącego transakcji, o których mowa w art. 262, II, pkt 2, 3, 6 i 7 ogólnego kodeksu podatkowego od wymogu przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu w odniesieniu do jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów i używanych do celów handlowych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy VAT (¹), a w szczególności na mocy art. 148 pkt a), c) i d) tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja podnosi, że zwolnienie od podatku VAT transakcji, o których mowa w art. 262 II pkt 2, 3, 6 i 7 code général des impôts [ogólnego kodeksu podatkowego (CGI)] nie było uzależnione od wymogu przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu w odniesieniu do jednostek pływających przewożących odpłatnie pasażerów i używanych do celów handlowych. Ta przesłanka obejmująca przeznaczenie do żeglugi na pełnym morzu została bowiem dodana w przepisach ustawowych regulujących podatek VAT we Francji w odpo-

wiedzi na uzasadnioną opinię skierowaną do władz krajowych przez Komisję. Jednakże dostosowanie art. 262 II pkt 2 CGI do dyrektywy VAT zostało pozbawione skuteczności w wyniku interpretacji, na którą można powołać się względem organów administracyjnych, opublikowanej po wprowadzeniu zmian w przepisach, która nie wymienia przesłanki dotyczącej przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu, przewidzianej jednak w ustawie.

Zdaniem Komisji żaden z argumentów podniesionych przez stronę pozwaną w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi dotyczących w szczególności zawężającej wykładni art. 148 pkt a) dyrektywy VAT oraz nadmiernie zawężającej wykładni przesłanki odnoszącej się do przeznaczenia do żeglugi na pełnym morzu, nie może uzasadniać nie zachowania przepisów wskazanej dyrektywy. Ponadto co się tyczy art. 131 dyrektywy 2006/112/WE, na który powołały się władze francuskie, nie może on uzasadniać odstępstwa od zasady ścisłej wykładni w zakresie zwolnień.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 27 kwietnia 2012 r. — Minister voor Immigratie en Asiel, inny uczestnik postępowania: X

(Sprawa C-199/12)

(2012/C 217/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minister voor Immigratie en Asiel

Inny uczestnik postępowania: X.

Pytania prejudycjalne

1) Czy cudzoziemcy z orientacją homoseksualną tworzą szczególną grupę społeczną w rozumieniu dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. 2004 L 304, s. 12, zwanej dalej „dyrektywą”)?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1: jakie czynności homoseksualne podlegają pod stosowanie dyrektywy oraz czy to może, gdy w związku z tymi czynnościami ma miejsce prześladowanie i są spełnione pozostałe przesłanki, prowadzić do przyznania statusu uchodźcy? To pytanie składa się z następujących pytań częściowych:

a) Czy od homoseksualnych cudzoziemców można się spodziewać, że będą w swojej ojczyźnie trzymali w tajemnicy przed każdym swoją orientację seksualną w celu uniknięcia prześladowania?

b) W przypadku odpowiedzi negatywnej na poprzednie pytanie częściowe: czy od homoseksualnego cudzoziemca można się spodziewać, że przy uzewnętrznianiu swojej orientacji seksualnej w swojej ojczyźnie zachowa powściągliwość w celu uniknięcia prześladowania, a jeśli tak to w jakiej mierze? Czy można o tyle od osób homoseksualnych spodziewać się więcej powściągliwości niż od osób heteroseksualnych?

c) Jeżeli w tym kontekście można dokonać rozróżnienia między zachowaniami dotyczącymi istoty orientacji seksualnej i takim, u których taki przypadek nie występuje: co należy rozumieć poprzez istotę orientacji seksualnej i jak można tę istotę określić?

3) Czy okoliczność faktyczna, że czynności homoseksualne na podstawie Offences against the Person Act 1861 r. podlegają karze w Sierra Leone i są zagrożone karą pozbawienia wolności stanowi akt prześladowania w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. a) w związku z ust. 2 lit. c) dyrektywy? W razie zaprzeczenia: przy spełnieniu jakich okoliczności zachodzi taki przypadek?

lit. d) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 12, dalej zwanej „dyrektywą”)?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: jakie czynności homoseksualne wchodzą w zakres obowiązywania dyrektywy oraz czy może to, gdy w związku z tymi czynnościami ma miejsce prześladowanie i są spełnione pozostałe przesłanki, prowadzić do przyznania statusu uchodźcy? To pytanie składa się z następujących pytań częściowych:

a) Czy można oczekiwać od homoseksualnych cudzoziemców, że w swojej ojczyźnie będą ukrywać przed każdym swoją orientację seksualną w celu uniknięcia prześladowania?

b) W przypadku odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie częściowe: czy można oczekiwać od homoseksualnego cudzoziemca, że przy uzewnętrznianiu swojej orientacji seksualnej w swojej ojczyźnie zachowa powściągliwość w celu uniknięcia prześladowania, a jeśli tak, to w jakiej mierze? Czy można w tym zakresie oczekiwać od osób homoseksualnych większej powściągliwości niż od osób heteroseksualnych?

c) Jeżeli w tym kontekście można dokonać rozróżnienia między zachowaniami dotyczącymi istoty orientacji seksualnej i takimi, które jej nie dotyczą: co należy rozumieć poprzez istotę orientacji homoseksualnej i w jaki sposób można ją określić?

3) Czy sama okoliczność faktyczna, że czynności homoseksualne na podstawie Penal Code Act podlegają karze w Ugandzie i są zagrożone karą pozbawienia wolności, stanowi akt prześladowania w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. a) w związku z ust. 2 lit. c) dyrektywy? W przypadku odpowiedzi przeczącej: przy spełnieniu jakich okoliczności zachodzi zatem taki przypadek?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 27 kwietnia 2012 r. — Minister voor Immigratie en Asiel, inny uczestnik postępowania: Y

(Sprawa C-200/12)

(2012/C 217/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minister voor Immigratie en Asiel

Inny uczestnik postępowania: Y

Pytania prejudycjalne

1) Czy obcokrajowcy o orientacji homoseksualnej tworzą szczególną grupę społeczną w rozumieniu art. 10 ust. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 27 kwietnia 2012 r. — Z, druga strona postępowania: Minister voor Immigratie en Asiel

(Sprawa C-201/12)

(2012/C 217/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State